

Peter Buwalda
Otmars sønner
544 sider
Politikens Forlag

En kynisk forretningsmand, der pudsigt nok men næsten lidt for meget i disse tider, hedder Tromp, pumper millioner af liter olie op fra afsides liggende steder på jorden uden på nogen måde at tage hensyn til hverken miljø eller lokalbefolkning.

Vi lægger så ud på øen Sakhalin ved Sibirien. Her lukker en snestorm så øens lufthavn. Alle strander, også Ludwig Smit, der er fra Holland som forfatteren selv, og free lance journalisten Isabelle Orthel, der er godt igang med at afsløre de enorme konsekvenser, Tromps higen efter olie, penge og magt fører med sig for fauna, miljø og, ja hele verden.

Så er der lagt op til spænding og drama.

Det er så ikke helt nok til at fuldende en nærmest uovertruffen bog, der ganske vist i plots og spænding hæver sig noget ud over det sædvanlige.

Vi skal nemlig også langt ind i de enkelte personers psyke og karakteristika og menneskelige efterslæb fra en fortid, der på mange måder var brutal og undertrykkende. Vi kommer i den sammenhæng bl.a. rundt omkring et køb af Beethovens hus, og det viser sig på et tidspunkt, at Ludwig har noget uforløst kærlighed til Isabelle fra de unge år, hvilket giver både mening med og skred i bogens videre forløb.

DET må ikke nødvendigvis være rart, når man i en snestorm havner på samme hotelværelse . . .

Her kommer man som læser til at tænke på, hvordan ens eget liv havde formet sig, hvis man på brændpunkter selv havde mødt ungdommens uforløste kærlighed. Her er forfatteren, en af

Hollands helt store, eminent til at sætte ord på psykologiske formler, så det aldrig bliver for teatralisk eller følelsesmæssigt navlepilleri.

Peter Buwalda bruger på fornemste vis sit talerør samt romanens sider og handling til at beskrive, hvad der gik forud i diverse familier for, at man næsten kan retfærdiggøre eller i hvert fald forklare såvel kynisme som hævnthirst, brutalitet, magtmisbrug og hensynsløshed, men også fejltrin, kejtethed, musikalitet og mangel på samme - og ensomhed.

Kapitlerne i bogen er skrevet omvendt, altså begyndende med kapitel 111 og sluttende med 75. En ganske morsom måde at fortælle læseren på at vi har mange, nye kapitler til gode i de kommende bøger i serien.

En finesse ved bogen er, at det ikke er helt muligt at komme til at holde af eller føle sympati for hverken den ene af den anden af hovedpersonerne. Det er oplagt godt gjort af forfatteren, at han har valgt den stil. Sådan er det jo også mange, gange i det virkelige liv. Sympatien hos visse af vore relationer kan muligvis nok ligge på begrænset plads.

Alligevel er eller var de en del af vort liv, og for nogens vedkommende har de som i værket her gjort et uudsletteligt indtryk og betydet mega for vores menneskelige udvikling.